

[Petra Petersen.]

at ligge alene og med en tilfældig hjælp. Desværre har et tilfælde, jeg her skal oplyse om, givet mig ret.

En familie i min by ventede sidst i september måned det fjerde barn, og manden henvendte sig til mig og spurgte: Hvordan er det med denne moderskabsydelse? Er den trådt i kraft? Jeg måtte desværre sige, at det var den ikke, den var end ikke vedtaget. Hvordan er det så med husmoderafløsning? Er den trådt i kraft, og er den gratis? Jeg måtte svare, at den nye lov først trådte i kraft den 1. oktober, og at hjælpen ikke var gratis, men jeg rådede ham til at henvende sig til den daværende institution for husmoderafløsning. Det gjorde manden og fik det svar, at man ingen afløsere havde, og at han ikke kunne betragtes som ubemidlet, da han havde en ret god arbejderindtægt. Manden forsøgte nu at overtale sin kone til at lade sig indlægge på den kommunale fødeklinik og lade børnene komme til familie og venner. Men den kommunale fødeklinik er heller ikke billig, og det er ikke let af få tre børn mellem 4 og 9 år afsat til fremmede. Resultatet blev, at den unge moder af økonomiske grunde valgte af føde sit barn i hjemmet med en tilfældig nabokone som hjælp. Denne hjælpsomme nabokone, som foruden sit eget hjem også skulle passe barselpatienten, havde sin 14-årige datter som hjælp, og da det spæde barn var to dage gammelt, skulle denne 14-årige hjælp lægge det lille barn ned i sengen. Efter jordemoderens anvisning havde man i mangel af en varmedunk sat en kedel med kogende vand i barnets seng, og da den unge pige flyttede kedlen ned i fodenden af barnets seng og lagde barnet ned, kom kedlen til at hælde, og det kogende vand løb ud over det to dage gamle barn, der fik ben og underkrop forbrændt.

Nu har barnet i to måneder ligget på hospitalet med tredie grads forbrændinger, og en stakkels mor, som efter en fjerde fødsel nok kunne trænge til ro og fred, må to gange om dagen springe den lange vej fra hjemmet til hospitalet med modermælk til barnet. Og hvad værre er, sorgen over det, der er overgået det lille barn, tynger hende hårdt. Også den nabokone, der for at spare familien for udgifter påtog sig arbejdet med at passe barselpatienten, lider store sjælekvaler over det skete. Men dertil kommer også spørgsmålet, om barnet vil tage skade på helbred eller færlighed, og hvad det koster samfundet at have barnet liggende på hospitalet i meget lang tid.

Men ingen er vel i tvivl om, hvor man skal

lægge ansvaret for det, der her er sket? Ansvaret skal lægges på det samfund, der bruger landets midler til kanoner, jetjagere og andet krigsmateriel i stedet for at drage omsorg for de svageste imellem os.

Nu er husmoderafløsningen trådt i kraft, og efter den af socialministeren udarbejdede betalingsskala skulle denne familie have betalt 3 kr. 55 øre pr. dag for husmoderhjælp, d.v.s. 35 kr. 50 øre for 10 dage, der er det mindste antal dage, en fødende kvinde burde have hjælp. Men når man ved, at en familie med tre børn i forvejen har store udgifter i det daglige, når man ved, at huslejerne er store og der er store udgifter ved en fødsel, så er selv dette beløb på 35 kr. 50 øre et beløb, som mange vil forsøge at spare. En anden ikke uvæsentlig ting er, at husmoderafløsningen ikke er gennemført i alle kommuner og heller ikke bliver det. Her blev mit partis ønske om at gøre loven om husmoderafløsning obligatorisk for kommunerne også overset. Derfor må husmoderhjælpen ved en fødsel være gratis, det må ikke gå sådan, at mor og barn udsættes for misrøgt.

Udstyr til et barn er dyrt; en barnevogn kan gå i arv fra barn til barn, men mange familier må købe en brugt vogn, og den kan tildels være slidt op. Barnesengen går som regel i arv til den nyankomne, men det betyder, at det større barn, der tidligere var ejermand af sengen, må have en større, hvilket ikke gør problemet eller udgifterne mindre. Af det spæde barns tøj med det beskedne udstyr og de dårlige kvaliteter, vi har kendt i de sidste mange år, går der intet i arv. Vask og det daglige slid på tøjet sørger for, at der ikke er en trevl tilbage.

Her taler jeg om den brede befolkning i al almindelighed og ikke de unge ægtepar, der som i filmen „Vi vil ha' et barn“ kan flytte ind i velmøblerede rækkehuse. Denne forløjede — eller om man vil virkelighedsfjerne — film er kun til skade for mødre og børn og for de institutioner, hvis opgave det er at hjælpe de vendende mødre. Hvis man på ansvarligt sted — i denne rigsdag — huller sig i søvn og tror, at alt går godt; kan det i fremtiden blive dyrt for det danske folk. Hvis man derimod gør filmen til et forbillede, og det har måske været de menneskers ønske, som har skabt filmen, så har vi meget at stræbe efter.

Når jeg i dag for fjerde gang fremsætter dette lovforslag, vil jeg da så kraftigt, jeg formår, appellere til dette høje tings medlemmer, til den højtærede minister fru Fanny Jensen, der for få dage siden her i tinget sagde til mig, at socialdemokratiets sociale for-